

S.Andreas - 24 ste Zondag door het Jaar - 11 September 2016

Preek:

Twee weken geleden , op de 22ste zondag, klonk hier in de kerk een evangelie dat mij trof , omdat het aansloot bij een eigen ervaring van onder de vakantie. Hoe klonk het evangelie? "Jezus zei: Als je een feestmaal geeft, nodig dan niet uw vrienden, broers en bloedverwanten uit en ook geen rijke bureu. Het zou kunnen, dat zij op hun beurt u uitnodigen en dat gij het dus terugkrijgt. Maar als gij een gastmaal geeft, nodig dan armen, gebrekkigen, kreupelen en blinden uit. Gelukkig zult gij zijn omdat zij het u niet kunnen teruggeven." Dat was het evangelie van die zondag.

En wat was mijn vakantie ervaring? Een moeder vertelde mij dit: Ties, haar zoon van 14 , zou zijn verjaardag vieren. Wie zou hij uitnodigen? Enkele van zijn groep op school, met wie hij goed kon, dat lag voor de hand. Met zijn moeder sprak hij er over; hij dacht ook aan één jongen in de groep, Willy, die altijd alleen was. Hij kwam uit een ander land, hoorde nergens bij en werd nooit uitgenodigd. Zijn moeder moedigde hem aan om Willy ook te vragen. De verjaardag was een succes. Een week erna lag er een kaartje in de brievenbus, waarop stond: 'Beste Ties, fijn dat je aan mij gedacht hebt. Willy.' De moeder, die mij dit vertelde, voegde eraan toe: 'dit eenvoudige kaartje is mij dierbaar, ik zal het altijd bewaren en koesteren'.

Nu naar het evangelie vandaag, dat gaat over het terugvinden van het verloren schaap en het verloren muntstuk, en over de vreugde met bureu en vrienden. De moeder van Ties zei tegen mij: dit eenvoudige kaartje met die paar woorden is mij dierbaar, en zij deelde haar vreugde met mij. Het klonk alsof ze iets kostbaars terug gevonden had. Dat was ook zo, want ze sprak heel emotioneel over de huidige tijd waarin we leven, over waar zoveel mensen van haar leeftijd zich druk over maken, geld, carrière, status. Zij sprak met mij over de tegenstelling rijk/arm, die zij had gezien in Brazilië waar zij jaren

geleden had gewerkt, die zij had gezien in Marokko waar zij kort geleden met haar kinderen op bezoek was geweest, en die zij ook zag in ons eigen land. Zij sprak over de zorg die zij had over haar kinderen, die geconfronteerd worden met die wereld van ongeremde consumptie, en omgaan met vrienden, die eerder gestuurd worden door games en reclameboodschappen dan door normen en waarden.

Hier viel er een stilte in ons gesprek. We keken elkaar een tijdje aan. Toen vroeg ik haar: Ben jij de enigste die zo denkt of heb je ook nog vrienden/innen, met wie je daarover praat? Ja, zei ze, ik heb een groepje vrienden/innen; wij delen regelmatig, als we bij elkaar komen, onze zorgen over de toekomst van onze wereld en van onze kinderen. Wij vragen ons af: Waar gaat dat naar toe? We zien het steeds erger worden. Kunnen wij dat keren? Wij voelen ons vaak machteloos.

Ik stelde haar toen voor om als groep met de vrouwelijke pastor in het dorp, die zij erg waardeerden, contact op te nemen, en met haar die zorgen en machteloosheid te delen. En haar te vragen om met hen te zoeken hoe zij samen als groepje een tegenbeweging in gang kunnen zetten. 'Ik ga het proberen', zei ze, 'maar ik voel wel een drempel', zei ze erbij, 'want ik heb al jaren geen voet meer in de kerk gezet'.

Dit gesprek met deze moeder geeft mij hoop, een sprankeltje hoop misschien, maar in ieder geval hoop: voor een relevante kerk in onze huidige verwarde wereld. Die hoop is belangrijk. In het gedicht 'Het kleine meisje hoop' van Charles Péguy, zegt God: 'Geloof, dat verwondert mij niet zo. Liefde dat is ook geen wonder. Maar de hoop, dat is haast niet te geloven. Ikzelf, zegt God, ik ben ervan ondersteboven.'

Zullen we met die hoop een nieuw jaar ingaan? Amen.